

De roterede

Offentliggjort den 16. februar 2011 som blog på www.u-landsnyt.dk/blog/51/de-roterede

Danidas rotationsordning har fået kritik for at svække det faglige indhold af institutionens gøremål. Et endnu større problem er den menneskelige faktor.

I en 1½ år gammel artikel, som jeg ikke kan få ud af tankerne <http://www.u-landsnyt.dk/nyhed/07-06-09/u-landsveteran-derfor-deltog-jeg-kun-i-en-danida-e> skriver redaktør og ingeniør Erik Lyngsø-Petersen (EL-P): ”Jeg ved ikke, om Udenrigsministeriet stadig fjoller rundt med personalet på denne idiotiske måde, ...” og dermed mener EL-P rotationsordningen, som flytter diplomater og en stor del af de konsulentansatte medarbejdere mellem landerepræsentationer og fagområder med få års mellemrum.

Danida fjoller uanfægtet, selv om rotationerne er blevet kritiseret heftigt i årtier. Det ene begavede menneske efter det andet har argumenteret for, at rotationerne grundigt spænder ben for dybere indsigt i fagområderne. Måske kan der også argumenteres fagligt til fordel for rotationerne? Jeg skriver ”måske”; for jeg mindes faktisk ikke at have set nogen faglig argumentation fra Danida eller fra andre rotationstilhængere for disse manøvrer.

Når det gælder det menneskelige plan, forekommer det endnu mere umuligt at retfærdiggøre rotationerne. Hvordan kan noget menneske lægge hjerte i noget så langsigtet som udviklingsarbejde, hvis hun eller han ved, at efter højst fem år, normalt to eller tre, er det ud af vagten? Hvordan kan den enkelte gøre sit bedste, når den enkelte ved, at urets ubarmhjertighed og ikke opgavens karakter og varighed sætter grænsen?

Skulle det enkelte menneske alligevel blive fascineret af sit arbejde og dets målgruppe, skal vedkommende nok passe på næste gang; for det kan simpelt hen ikke være behageligt at forlade en sammenhæng, når den bliver gribende. Det må være noget i retning af at finde et gammelt ugeblad og falde over en roman, hvor kapitlet på det mest spændende sted slutter med ”fortsættes i næste nummer” - og så aldrig finde nummeret fra ugen efter, altså noget forfærdelig uforløst. – Virkeligheden vil bare altid være hundrede gange værre end eksemplet med ugebladet, fordi de roterede har mødt mennesker af kød og blod, som de knyttede sig til. Sådanne forkrampede oplevelser af uforløsthed må nødvendigvis være indtruffet et hav af gange i rotationshistorien.

Når nogen sendes ud, er formålet vel ikke mindst, at der skal formidles viden og tilgange omkring forskellig teknologi og forskellige sammenhænge? Hvordan kan formidling lade sig gøre, når den formidlende af sin arbejdsgiver er påtvunget vilkår, der blokerer for indlevelse og menneskelige kontakter og dermed også blokerer for opbygning af det minimum af tillid, der er uundværlig for enhver formidling?

Min strube snører sig sammen ved disse forestillinger. Hvordan kan nogen overhovedet finde på at pålægge sine medmennesker at leve og arbejde på den måde? Og hvordan kan nogen overhovedet finde på at finde sig i det?

Det er muligt, vi aldrig slipper af med rotationerne; men alle, der ikke bryder sig om dem, skal alligevel blive ved med regelmæssigt at argumentere imod dem. Så har vi gjort, hvad vi kan – vi kan ikke være andet bekendt.